Vombatın Gizli Kapısı

Aysel Banu YAVUZAL

Vombatın Gizli Kapısı

Aysel Banu YAVUZAL

Vombat Winnie, büyük bir sakız ağacının altındaki sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Yuvasının tünelleri bir labirent gibi kıvrılır, dönerdi. Her sabah evini denetler, güçlü pençeleri her an kazmaya hazır beklerdi. Büyükannesinden hediye kırmızı örgü atkısını takar, kendini sıcacık ve cesur hissederdi. Winnie yuvasını çok severdi ama sık sık henüz keşfetmediği gizli yerler olup olmadığını merak ederdi.

Bir gün yeni bir tünel kazarken Winnie'nin pençeleri sert bir şeye çarptı. Bu bir taş değildi. Paslı bir kolu olan düz, ahşap bir kapıydı. Winnie'nin küçük kara gözleri kocaman açıldı. "Bir kapı mı? Yerin altında mı?" dedi. İtti ama kapı kımıldamadı. Kapı sıkışmıştı. Winnie yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Winnie arkadaşı keseli sıçan Benny'yi bulmaya koştu. Benny yakınlarda yumuşak yapraklarla döşenmiş sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Küçük ve ince yapılıydı; uzun sivri bir burnu ve hızlı, seğiren kulakları vardı. Her zaman yeşil bez çantasını taşırdı. "Benny!" diye seslendi Winnie. "Yuvamda gizli bir kapı buldum!" Benny'nin kara gözleri parladı. "Gizli bir kapı mı? Hadi gidip görelim!"

Tünele döndüklerinde Benny kapıyı dikkatle kokladı. Burnu seğirdi. "Eski ahşap kokusu alıyorum ve bir şey daha… kâğıt gibi bir şey," dedi. Winnie güçlü ön patileriyle itti ama kapı yerinden kımıldamadı. "Sıkışmış," diye homurdandı. Benny çevresine bakındı. "Belki gizli bir mandal vardır," dedi. Winnie kapının çevresindeki toprağı kazarken Benny kenarları kokladı.

Winnie'nin büyük pençeleri toprağı ve kökleri sıyırıp attı. Kazdı da kazdı; yuvarlak gövdesi çabayla kıpır kıpırdı. Benny koklamaya devam etti, ince kuyruğu sallanıyordu. "Burada!" diye ciyakladı. "Kapının altından temiz hava geliyor. Bir aralık var!" Winnie son toprak parçasını da temizledi ve kapı gıcırdayarak azıcık aralandı. "Başardık!" diye sevindi Benny.

Winnie güçlü omzuyla kapıyı itti. Kapı yumuşak bir iniltiyle açıldı. İçeriden serin bir esinti geldi. "İçerisi karanlık," diye fısıldadı Benny, kulakları seğirerek. "Önce ben gideyim," dedi Winnie cesurca. "Gözlerim karanlığa alışkın." Kapı eşiğinden geçti ve Benny yanına yapışık halde ardından geldi; çantası böğrüne çarpıyordu.

Uzun, alçak bir tünele girdiler. Duvarlar pürüzsüz ve serindi. Benny havayı kokladı. "Kitap kokusu alıyorum!" dedi. "Kitap mı? Yerin altında mı?" dedi Winnie. Tünel büyük bir odaya açılana kadar usulca ilerlediler. Winnie'nin soluğu kesildi. Benny'nin kulakları dimdik kesildi. Oda köklerden ve taşlardan yapılmış raflarla doluydu ve raflarda sıra sıra kitaplar vardı.

"Bir yeraltı kütüphanesi!" diye fısıldadı Winnie. Kitaplar eski ve tozluydu ama kapakları loş ışıkta pırıldıyordu. Benny burnuyla işaret etti. "Bak, şu masada bir not var!" Parmak uçlarında oraya gittiler. Bir ağaç kabuğunun üzerine kazınmış sözler vardı: "Uzun zaman önce yuva kazan hayvanlar tarafından inşa edildi. Kazan ve hayal kuran herkes için." Winnie'nin yüreği kabardı. "Harika bir şey bulduk!"

Benny çantasını açtı ve minik bir fener çıkardı. Acil durumlar için her zaman yanında taşırdı. Feneri yaktı ve odayı sıcak bir ışık doldurdu. "Şimdi daha iyi görebiliriz," dedi. Winnie hayranlıkla çevresine bakındı. Raflar yükseğe uzanıyordu ve yosunlu yastıklarla döşenmiş sıcacık köşeler vardı. "Bu şimdiye kadarki en güzel sır!" dedi.

Ama sonra Benny'nin kulakları tedirginlikle seğirdi. "O da neydi?" diye fısıldadı. Karanlık bir köşeden yumuşak bir tırmalama sesi geldi. Winnie pençeleri hazır, öne çıktı. "Merhaba?" diye seslendi. Küçük bir ses yanıt verdi: "Bana zarar verme! Ben sadece bir kitap kurduyum... çok yaşlı bir kitap kurdum." Kadim, minicik bir yaratık başını uzattı. "Yıllardır burada yalnızım. Kitapları koruyorum."

Winnie sevgiyle gülümsedi. "Sana zarar vermeyeceğiz. Biz kâşifleriz!" Benny başını salladı. "Yardım edebiliriz. Ben hasarlı kitapların kokusunu bulabilirim, Winnie de yeni raflar kazabilir." Kitap kurdunun gözleri parladı. "Gerçekten mi? Çok yalnızdım. Kütüphanenin bakıma ihtiyacı var." Winnie ve Benny birbirlerine baktılar. "Geri gelip yardım edeceğiz," diye söz verdi Winnie. "Takım çalışması!" dedi Benny.

Birlikte kütüphaneyi keşfettiler. Benny bir rafın arkasına düşmüş bir kitap yığınının kokusunu buldu. Winnie güçlü pençeleriyle onları nazikçe çekip çıkardı. Vombatlar hakkında bir kitap ve keseli sıçanlar hakkında bir başka kitap buldular. "Bak, bunun içinde kazı yapan bir vombat resmi var!" dedi Winnie. Benny güldü. "Burada da akıllı bir keseli sıçanla ilgili bir tane var!" Mutlu bir gülümseme paylaştılar.

Adı Wally olan kitap kurdu onlara özel bir kitabın bulunduğu gizli bir raf gösterdi. "Bu kitap kütüphaneyi inşa edenlerin hikâyesini anlatıyor," dedi Wally. "Onlar birlikte çalışan vombatlarla keseli sıçanlardı." Winnie ve Benny hayvanların kütüphaneyi nasıl kazıp kitaplarla doldurduğunu okudular. "Tıpkı bizim gibi!" dedi Benny. "Farklı beceriler, tek büyük iş!" Winnie gurur duydu.

Gün sona ererken Winnie ve Benny geri döneceklerine söz verdiler. "Daha çok kitap getirip kütüphaneyi yaşatacağız," dedi Winnie. Wally el sallayarak vedalaştı. "Teşekkürler, dostlar!" Winnie'nin yuvasına döndüklerinde birlikte oturdular. "Senin kazman kapıyı açtı," dedi Benny. "Senin koklaman yolu buldu," dedi Winnie. "Harika bir takımız!" Gülüştüler ve Benny'nin çantasından bir atıştırmalık paylaştılar.

O günden sonra Winnie ve Benny yeraltı kütüphanesine sık sık gittiler. Temizlediler, okudular ve keşfettiler. Diğer yuva kazan hayvanlar kütüphaneyi duyup yardıma geldiler. Kütüphane kalabalık, mutlu bir yer oldu. Winnie'nin kırmızı atkısı kapının yanındaki bir çengelde asılıydı ve Benny'nin çantası her zaman kitaplarla doluydu. Birlikte pek çok macera yaşadılar.

Ve Winnie yuvasını denetlediğinde gizli kapıya gülümsedi. "Farklı yetenekler harika maceralar yaratır," dedi. Benny başını salladı. "Ve harika dostlar." Birlikte çalışmanın her şeyi daha iyi yaptığını biliyorlardı. Yeraltı kütüphanesi bir hazineydi ama en büyük hazine onların dostluğuydu.